

Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg
Christiansborg
1240 København K

Beskæftigelsesministeriet
Ved Stranden 8
1061 København K

T 72 20 50 00
E bm@bm.dk
www.bm.dk

CVR 10172748
EAN 5798000398566

Arbejdsmarkedsudvalget har i brev af 28. oktober 2008 stillet følgende spørgsmål nr. 1 (L 36 - bilag 2), som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Udvalgsformand Knud Kristensen.

24. November 2008

J.nr. 2008-0000705

Spørgsmål nr. 1:

”Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 27. oktober 2008 fra PROSA, jf. L 36 – bilag 2”

Endeligt svar:

Indledningsvis vil jeg gerne pege på, at lovforslaget udspringer af det udredningsarbejde, der blev iværksat i foråret, og som afsluttedes med betænkningen af 19. juni 2008. Som det ses af kommissoriet for udredningsarbejdet skulle udredningen indeholde en vurdering af Laval-afgørelsens konsekvenser for retsstillingen i Danmark og behovet for at tillemppe lovgivning og praksis på arbejdsmarkedet i forbindelse med udstationering af lønmodtagere til Danmark. Desuden skulle udredningen indeholde konkrete forslag til initiativer, der kunne være nødvendige for bedst muligt at sikre den danske models forenelighed med EU-retten.

Det konkrete forslag, der fremgår af betænkningen, og som nu behandles som L 36, blev anbefalet af samtlige deltagere i udredningsarbejdet, herunder repræsentanterne for arbejdsmarkedets parter. Parterne har således fundet, at dette lovforslag bedst muligt sikrer, at de fortsat har hovedansvaret for fastlæggelsen af løn- og arbejdsvilkår i Danmark.

Udgangspunktet for anbefalingen fra deltagerne i udredningsarbejdet og for lovforslaget er, at vi i Danmark hverken har fastsat mindsteløn ved lov eller ved ”erga omnes”-overenskomster - altså almengjorte overenskomster som beskrevet i udstationeringsdirektivets artikel 3, stk. 1 (kollektive overenskomster eller voldgiftskendelser, der finder generel anvendelse), hvilket er defineret nærmere i artikel 3, stk. 8, 1. afsnit. Af artikel 3, stk. 8, 2. afsnit, fremgår, at hvis der ikke findes en ordning til konstatering af, at kollektive aftaler eller voldgiftskendelser finder generel anvendelse, kan medlemsstaterne beslutte at lægge de kollektive overenskomster, der indgås af de mest repræsentative arbejdsmarkedsparter på nationalt plan, og som gælder på hele det nationale område, til grund. Det er, hvad lovforslaget går ud på for så vidt angår mindsteløn.

Mens der – som det også ses af betænkningen fra udredningsarbejdet side 11 - ikke kan stilles videregående krav på de i udstationeringsdirektivet artikel 3, stk. 1, 1.

afsnit, litra a)-g), nævnte områder overfor en udenlandsk tjenesteyder, når der er lovgivet herom, er det i henhold til udstationeringsdirektivet et nationalt anliggende at definere mindsteløn. Med lovforslaget får arbejdsmarkedets parter mulighed herfor i de nationalt gældende overenskomster. Denne mindsteløn må dog ikke gå ud over, hvad danske arbejdsgivere er forpligtet til at betale for udførelsen af tilsvarende arbejde.

Den foreslåede lovgivningsmæssige ramme indebærer, at parterne i forbindelse med fastsættelsen af overenskomstbestemmelser om mindsteløn, som der kan henvises til overfor en udenlandsk tjenesteyder forud for iværksættelsen af kollektive kampskridt, kan tage højde for, hvad danske arbejdsgivere måtte have af forpligtelser ud over lovgivningens minimumsbestemmelser på de i artikel 3, stk. 1, 1. afsnit, litra a)-g), nævnte områder. Ligesom det er op til parterne selv at beslutte, om der skal iværksættes kollektive kampskridt, er det også parternes ansvar at udforme overenskomsterne på en måde, så der reelt er ligestilling mellem udenlandske og danske tjenesteydere.

Vedrørende det konkret af PROSA anførte om, at udstationeringsdirektivet er et maksimumsdirektiv, bemærkes, at udenlandske tjenesteydere ikke må behandles ringere end nationale tjenesteydere, men herudover sætter udstationeringsdirektivet ikke i sig selv hverken en øvre eller nedre grænse for omfanget af de krav, der kan stilles på de i litra a)-g) nævnte områder. Udstationeringsdirektivet er således hverken et minimums- eller et maksimumsdirektiv, men fordeler kompetencen mellem oprindelses- og værtsmedlemsstaten, og kan i stedet karakteriseres som et lovvalgsdirektiv. I den forbindelse indeholder direktivet bestemmelser om, på hvilke måder der kan stilles krav fra en værtsmedlemsstats side, og det er baggrunden for, at der med L 36 foreslås en lovmæssig forankring af adgangen til at anvende kollektive kampskridt overfor udenlandske tjenesteydere til støtte for et krav om indgåelse af en kollektiv overenskomst om lønvilkår.

PROSA ønsker, at også mindre forbunds overenskomster skal kunne anvendes som grundlag for iværksættelse af kollektive kampskridt. I den henseende bemærkes, at også mindre forbund vil kunne være de mest repræsentative, og sådanne forbunds overenskomster, der gælder på hele det nationale område, vil der i givet fald kunne henvises til.

Venlig hilsen

Claus Hjort Frederiksen